

Sygn. akt III AUa 604/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Daria Stanek (spr.)
Sędziowie:	SSA Grażyna Czyżak SSO del. Monika Popielińska
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Makowska

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2019 r. w Gdańsku

sprawy M. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do odsetek

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 25 stycznia 2018 r.,
sygn. akt VII U 4239/17

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że:

- w zakresie prawa do odsetek za okres od 22 stycznia 2015 roku do 24 stycznia 2016 roku postępowanie umarza w sprawie;

- oddala odwołanie w zakresie prawa do odsetek za okres od 1 czerwca 2014 roku do 21 stycznia 2015 roku;

2. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II w ten sposób, że koszty procesu między stronami wzajemnie znosi;

3. znosi wzajemnie między stronami koszty zastępstwa procesowego za drugą instancję.

SSA Grażyna Czyżak SSA Daria Stanek SSO del. Monika Popielińska

Sygn. akt III AUa 604/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 31 marca 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział G. wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego z 13 lipca 2016 r. przyznał wnioskodawcy M. L. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy na stałe.

Świadczenie za okres od 1 czerwca 2014 r. do 30 kwietnia 2017 r. wypłacono ubezpieczonemu wraz z odsetkami za okres od 25 stycznia 2016 r. do 30 kwietnia 2017 r.

Ubezpieczony wniósł odwołanie od powyższej decyzji w części, w jakiej organ rentowy nie przyznał na jego rzecz odsetek za opóźnienie od przyznanych świadczeń za okres od 1 czerwca 2014 r. do 24 stycznia 2016 r.

Decyzją z dnia 23 sierpnia 2017 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do wypłaty odsetek za okres od 1 czerwca 2014 r. do dnia 21 lutego 2015 r. W uzasadnieniu decyzji organ powołał się na treść art. 118 ustawy emerytalnej wskazując, że ze stanu sprawy wynika, że orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS wydane zostało 23 grudnia 2014 r., zatem termin na wydanie przez organ decyzji upłynął 21 stycznia 2015 r.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania ubezpieczonego z 28 kwietnia 2017 r. w powiązaniu z pismem z 20 lipca 2017 r. od decyzji z 23 sierpnia 2017 r.

W uzasadnieniu swojego stanowiska organ wskazał, że jego zdaniem ostatnią okolicznością w sprawie, zgodnie z art. 118 ustawy emerytalnej, jest orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z 23 grudnia 2014 r., zatem termin na wydanie decyzji przez organ upłynął 22 stycznia 2015 r. Z tego też względu, zdaniem pozwanego, odsetki za zwłokę przysługują od 22 stycznia 2015 r., które zostały przekazane na konto wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy w Gdańsku Wydział VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 25 stycznia 2018 r. zmienił zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do wypłaty odsetek za okres od 1 czerwca 2014 r. do dnia 24 stycznia 2016 r. (pkt 1) oraz zasądził od pozwanego na rzecz ubezpieczonego kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2), sygn. akt VII U 4239/17.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

Ubezpieczony M. L. w okresie od 26 września 2009 r. do 30 kwietnia 2013 r. pobierał okresową rentę z tytułu niezdolności do pracy; od 26 września 2009 r. do 31 marca 2011 r. - okresową z ogólnego stanu zdrowia, od 12 marca 2011 r. do 30 kwietnia 2013 r. - okresową w związku z chorobą zawodową – pylicą płuc (rozpoznaną w 1993 r.).

Decyzją z 26 czerwca 2013 r. pozwany organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Ubezpieczony złożył odwołanie od powyższej decyzji. Sprawa toczyła się przed tut. Sądem pod sygn. akt VII U 1867/13. W toku tego postępowania Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych chirurga, neurologa, kardiologa i specjalisty chorób wewnętrznych, pulmonologa oraz specjalisty medycyny pracy.

Biegli sądowi kardiolog i specjalista chorób wewnętrznych, neurolog, chirurg uznali wnioskodawcę za osobę zdolną do pracy w związku z chorobą zawodową pylicą płuc.

Za trwale częściowo niezdolnego do pracy wnioskodawcę uznała natomiast biegła sądowa pulmonolog – zastrzegając, iż niezdolność ta pozostaje bez związku z wspomnianą chorobą zawodową. Stanowisko biegłej sądowej pulmonologa potwierdził biegły sądowy specjalista medycyny pracy, uznając wnioskodawcę za częściowo niezdolnego do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

Na rozprawie w dniu 25 czerwca 2014 r. ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

Prawomocnym wyrokiem wyrok tut. Sądu z 25 czerwca 2014 r. o sygn. akt VII U 1867/13 odwołanie wnioskodawcy od decyzji z 26 czerwca 2013 r. zostało oddalone – wobec braku stwierdzenia niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Jednocześnie Sąd przekazał do rozpoznania organowi rentowemu wniosek ubezpieczonego zgłoszony na rozprawie w dniu 25 czerwca 2014 r. o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności

do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

W toku postępowania zainicjowanego wnioskiem ubezpieczonego z 25 czerwca 2014 r. lekarz orzecznik pozwanego w opinii z 9 października 2014 r. rozpoznał u ubezpieczonego przewlekłą obturacyjną chorobę płuc z przewagą restrykcji, nawracające samoistne odmy opłucnowe, pylicę płuc, przewlekłą stabilną chorobę wieńcową z przebyłym zawałem serca w 2008 r. i PCI PTW + 2 stenty w kwietniu 2009 r. w II klasie czynnościowej NYHA, nadciśnienie tętnicze, jak również przykurcz Dupuytrena palców IV i V obu dłoni. Na tej podstawie w orzeczeniu z tej samej daty lekarz orzecznik pozwanego uznał, iż wnioskodawca jest trwale częściowo niezdolny do pracy, z powstaniem częściowej niezdolności do pracy w dniu 1 maja 2013 r.

W związku z ustaleniem orzeczeniem z dnia 9 października 2014 r. daty powstania częściowej niezdolności do pracy u badanego w okresie, w którym komisja lekarska pozwanego uprzednio w dniu 6 czerwca 2013 r. orzekła zdolność do pracy, Naczelny Lekarz pozwanego przekazał sprawę do rozpoznania przez Komisję Lekarską pozwanego.

Specjalista konsultant chorób płuc pozwanego w opinii z 18 grudnia 2014 r. uznał, iż stan zdrowia wnioskodawcy nie ogranicza aktywności zawodowej, z zastrzeżeniem przeciwwskazania do wykonywania pracy w zapyleniu. Komisja lekarska pozwanego w opinii lekarskiej z dnia 23 grudnia 2014 r. rozpoznała u wnioskodawcy chorobę zawodową pylicę płuc, przewlekłą obturacyjną chorobę płuc z niewielkimi zaburzeniami wentylacji, rozedmę płuc, stan po przebytych pięciokrotnych odmach opłucnowych w latach 2008-2011, stan po przebytej plurodzie lewostronnej w 2011 r., przewlekłą chorobę wieńcową CCSI, stan po przebyłym zawale mięśnia serca w 2008 r., stan po przebytej koronarografii i angioplastyce PTW z implantacją 2 stentów w kwietniu 2009 r., nadciśnienie tętnicze, stan po przebyłym złamaniu kręgu Th12 w przeszłości oraz chorobę zwyrodnieniowo-dyskopatyczną kręgosłupa C i L nieograniczającą – na tej podstawie w orzeczeniu z tej samej daty uznając, iż wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Decyzją z 13 stycznia 2015 r. pozwany organ rentowy odmówił ubezpieczonemu M. L. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, wskazując, iż Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z 23 grudnia 2014 r. nie stwierdziła niezdolności do pracy.

Ubezpieczony złożył odwołanie od powyższej decyzji. Sprawa toczyła się w tut. Sądzie pod sygn. akt VII U 489/15. W toku tego postępowania Sąd również dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy.

Biegli sądowi specjalista chorób wewnętrznych i kardiolog, jak również chirurg traumatolog i neurolog nie znaleźli podstaw do stwierdzenia u wnioskodawcy niezdolności do pracy zarobkowej zgodnej z kwalifikacjami, w przeciwieństwie do biegłego pulmonologa, który uznał wnioskodawcę za częściowo trwale niezdolnego do pracy w wykonywanym zawodzie od 2009 r. – dzieląc stanowisko biegłego sądowego pulmonologa z lipca

2014 r. Biegły ten wskazał na kilkukrotną odmę opłucnową lewostronną dużego stopnia, w związku z którą wykonano u ubezpieczonego pleurodezę lewej jamy opłucnej – co wiązało się z kolonizacją bakterii, które przy osłabieniu spowodowały infekcję (co miało miejsce w styczniu 2014 r.). Sama także pleurodeza stanowi – poprzez unieruchomienie płuca – upośledzenie wentylacji układu oddechowego; nadto, nie chroni przed odmą opłucną po prawej stronie, która jest możliwa i stanowi realne zagrożenie. Zwrócił on również uwagę, iż – w kontekście licznych bulli rozedmowych, wypełniających górny płąt prawego płuca – pulmonolog z poradni specjalistycznej nie wyraził zgody na wykonanie przez wnioskodawcę próby wysiłkowej, z obawy przed pęknięciem dużej bulli płuca prawego. Biegły sądowy podkreślił, iż opis badania spirometrycznego – mówiący o zaburzeniach wentylacji płuc typu obturacyjnego – nie ma w sprawie żadnego znaczenia, bowiem nie oddaje stanu zdrowia ubezpieczonego, mającego zaburzenia wentylacji płuc typu restrykcyjnego (jedynie podane

w w/w spirometrii obniżenie FEV1 poniżej 80% może sugerować restrykcję, ale i tak nie pozwala na jednoznaczne rozpoznanie zaburzeń wentylacji). Nadto, badanie spirometryczne jest badaniem dodatkowym i pomocniczym, a jego prawidłowy wynik nie wyklucza patologii układu oddechowego; na wyniku tym nie może głównie opierać się decyzja o stanie zdrowia

i ocenie zdolności do pracy. W ocenie tego biegłego, wydolność układu oddechowego, dodatkowo upośledzona przewlekłą obturacyjną chorobą płuc leczoną systematycznie

w poradni pulmonologicznej od 2008 r. oraz pylicą powodującą zwłóknienie, kwalifikuje wnioskodawcę do stwierdzenia trwałej niezdolności do pracy.

Powyższą opinię podzielił biegły sądowy specjalista medycyny pracy. Biegły ten zwrócił uwagę, iż u wnioskodawcy utrzymują się utrwalone zmiany w narządzie oddechowym o charakterze zrostów opłucnowych, włóknienia miąższowego oraz rozedmy pęcherzowej z przewlekłym obturacyjnym obniżeniem sprawności oddechowej w przebiegu przewlekłej, nieswoistej choroby obturacyjnej układu oddechowego, zapalenia płuc

i nawrotowej w ubiegłych latach samoistnej odmy opłucnowej. Są one utrwalone,

nie wykazują poprawy ani nie rokują poprawy w dalszym przebiegu i postępowaniu leczniczym. Przyczyny powyższe – przewlekła obturacyjna choroba płuc oraz rozedma pęcherzowa płuc i nawroty odmy opłucnowej – nie mają związku z ekspozycją na pyły przemysłowe i wynikają z wieloletniego nikotynizmu oraz osobniczej predyspozycji. Stan ten, samodzielnie oraz w połączeniu z pozostałymi stanami chorobowymi układu krążenia

i ruchu), z uwzględnieniem wieku badanego i niezdolności do przekwalifikowania zawodowego – powoduje częściową niezdolność do pracy od dnia 01 maja 2013 r. na stałe

z ogólnego stanu zdrowia. Biegły sądowy wskazał na przeciwwskazania do ciężkiej

i umiarkowanej ciężkiej pracy fizycznej, długotrwałego wysiłku statycznego, nagłych przeciążeń narządu ruchu, pracy w pozycji wymuszonej, zapyleniu, w niekorzystnych warunkach oraz w ekspozycji na nadmierny hałas.

Wyrokiem z 13 lipca 2016 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy

i Ubezpieczeń Społecznych zmienił decyzję z 13 stycznia 2015 r. i przyznał wnioskodawcy M. L. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy

od 1 czerwca 2014 r. na stałe (pkt 1), zasądził od pozwanego organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2) oraz stwierdził odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania zaskarżonej decyzji (pkt 3).

Apelację od powyższego wyroku wniósł organ rentowy, lecz została ona oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 31 stycznia 2017 r. – sygn. akt III AUa 1620/16.

Wykonując powyższy wyrok Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał, zaskarżoną

w niniejszym postępowaniu decyzję z 31 marca 2017 roku, którą przyznał wnioskodawcy M. L. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy na stałe, wskazując, że świadczenie za okres od 1 czerwca 2014 r. do 30 kwietnia 2017 r. zostanie wypłacone ubezpieczonemu wraz z odsetkami za okres od 25 stycznia 2016 r. do 30 kwietnia 2017 r.

Ubezpieczony wniósł odwołanie od powyższej decyzji w zakresie odsetek oraz pismem z dnia 25 kwietnia 2017 r. złożył wniosek o wypłatę odsetek za okres od 1 czerwca 2014 r.

Pismem z 29 maja 2017 r. organ poinformował wnioskodawcę, że wraz

ze świadczeniem za miesiąc czerwiec 2017 r. zostanie wypłacona należna kwota odsetek za okres od 22 stycznia 2015 r. do 24 stycznia 2016 r. w kwocie 1.427,04 zł.

Pismem z 27 czerwca 2017 r. ubezpieczony zwrócił się o udzielenie informacji,

czy nadano bieg jego odwołaniu od decyzji z 31 marca 2017 r. oraz czy zostanie wydana decyzja w przedmiocie odsetek za okres od 1 czerwca 2014 r. do 24 czerwca 2016 r.

Pismem z 7 lipca 2017 r. organ rentowy poinformował ubezpieczonego, iż w związku z tym, iż roszczenie o zapłatę odsetek zostało uwzględnione w całości odwołaniu nie nadano biegu.

Kolejnym pismem z 20 lipca 2017 r. ubezpieczony wskazał, iż jego roszczenie o wypłatę odsetek nie zostało zaspokojone, albowiem nadal domaga się on odsetek za opóźnienie za okres od 1 czerwca 2014 r. do 21 stycznia 2015 r.

Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z 23 sierpnia 2017 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa od wypłaty odsetek za okres od 1 czerwca 2014 r. do 21 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 25 stycznia 2018 r. zmienił zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do wypłaty odsetek za okres od 1 czerwca 2014 r. do 24 stycznia 2016 r. (pkt 1) oraz zasądził od pozwanego organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2), sygn. akt VII U 4239/17.

Przechodząc do rozważań prawnych Sąd Okręgowy powołał się na treść art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2017.1778 j.t.) oraz art. 118 ust. 1 i ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2017.1383 t.j.).

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie opóźnienie w przyznaniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. ponosi odpowiedzialność. Sąd Okręgowy podkreślił, że organ rentowy

na dzień złożenia przez ubezpieczonego wniosku o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia (25 czerwca 2014 r.) dysponował dostateczną dokumentacją medyczną pozwalającą na wydanie prawidłowej decyzji przyznającej wnioskowane świadczenie. Już na etapie rozpoznawania sprawy z odwołania od decyzji odmawiającej ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową (sygn. akt VIII U 1986/13) było wiadome, że istnieje schorzenie czyniące ubezpieczonego niezdolnym do pracy z ogólnego stanu zdrowia (bez związku z chorobą zawodową) oraz jaki jest jego charakter. Jak wynika bowiem z opinii biegłego pulmonologa u ubezpieczonego już wtedy istniały utrwalone zmiany w narządzie oddechowym o charakterze zrostów opłucnowych, włóknienia miąższowego oraz rozedmy pęcherzowej z przewlekłym obturacyjnym obniżeniem sprawności oddechowej w przebiegu przewlekłej, nieswoistej choroby obturacyjnej układu oddechowego, zapalenia płuc i nawrotowej w ubiegłych latach samoistnej odmy opłucnowej. Zmiany te miały charakter utrwalony, nie wykazywały poprawy ani nie rokowały poprawy w dalszym przebiegu i postępowaniu leczniczym. Wątpliwości co do powyższego nie miał również Sąd Apelacyjny, który rozstrzygał m.in. kwestię odpowiedzialności organu za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o której orzekł Sąd Okręgowy

w punkcie III wyroku z dnia 13 lipca 2016 r. wydanego w sprawie VII U 489/15.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 31 lipca 2017 r. oddalającego apelację organu rentowego Sąd Apelacyjny wskazał, iż zarówno lekarz orzecznik, jak i Komisja Lekarska ZUS dysponowali tą samą dokumentacją medyczną, co biegli sądowi. Sąd ten zważył również, że lekarz orzecznik w orzeczeniu z dnia 9 października 2014 r. orzekł częściową niezdolność wnioskodawcy do pracy od 1 maja 2013 r. na stałe, nie znajdując podstaw do odbycia przez niego rehabilitacji leczniczej w ramach prewencji rentowej ZUS. Fakt, że w ramach nadzoru nad wykonywaniem orzecznictwa o niezdolności do pracy sprawę przekazano do rozpatrzenia przez Komisję Lekarską ZUS, a ta zajęła odmienne stanowisko, nie uchyła odpowiedzialności pozwanego na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Niewątpliwie pozwany miał bowiem możliwość wydania prawidłowego orzeczenia. Dalej Sąd Apelacyjny stwierdził, iż mimo ustaleń poczynionych w postępowaniu w sprawie VII U 1867/13 Sądu Okręgowego w Gdańsku, w ramach którego biegli sądowi z zakresu pulmonologii

i medycyny pracy uznali ubezpieczonego za trwale, częściowo niezdolnego do pracy, jednak bez związku z chorobą zawodową, ale z ogólnego stanu zdrowia – ani Sąd I instancji, ani Sąd odwoławczy nie odmawiają pozwanemu prawa do weryfikacji wpływu stanu zdrowia ubezpieczonego na zdolność do wykonywania przez niego pracy zarobkowej w postępowaniu prowadzonym przed organem rentowym. Oczywista jest potrzeba, a nawet konieczność oceny powyższej kwestii przez specjalistów, podobnie jak ma to miejsce w postępowaniu sądowym z udziałem biegłych. Organ rentowy obciąża nie sam fakt prowadzenia takiego postępowania, ale jego wynik, który w realiach rozpoznawanej sprawy jest o tyle oczywiście błędny, że pozwanemu znane były zarówno opinie biegłych z postępowania VII U 1867/13 Sądu Okręgowego w Gdańsku, jak i stanowisko lekarza orzecznika ZUS z 9 października 2014 r. W tych okolicznościach dokonanie przez organ ostatecznie błędnej oceny wyłącza możliwość uznania, aby miały miejsce jakiegokolwiek przyczyny wyłączające obciążanie pozwanego odpowiedzialnością za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Zatem odmowa w zaskarżonych decyzjach wypłaty przez organ odsetek od czerwca 2014 r. jest niezasadna wobec faktu, że ostatnia okoliczność była znana organowi już na etapie złożenia wniosku o przyznanie renty z ogólnego stanu zdrowia, albowiem z wcześniejszego postępowania w przedmiocie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową wynikał jasno początek niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Powyższe znalazło wyraz w prawomocnym wyroku wydanym w sprawie VII U 489/15, którym przesądzono odpowiedzialność organu za ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w sprawie.

W ocenie Sądu Okręgowego organ rentowy bezzasadnie przyjął, że świadczenie z tytułu częściowej niezdolności do pracy M. L. powinno być wypłacone z odsetkami dopiero od 25 stycznia 2016 r., jak również od 22 stycznia 2015 r., co wskazał w piśmie z 29 maja 2017 r. Zdaniem Sądu Okręgowego, w posiadaniu organu rentowego była wieloletnia dokumentacja lekarska ubezpieczonego, jak również opinie biegłych w sprawie VII U 1867/13, a zatem organ na dzień 25 czerwca 2014 r., tj. na dzień złożenia przez ubezpieczonego wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia, dysponował odpowiednią wiedzą, aby dokonać prawidłowej oceny stanu zdolności do pracy odwołującego się. Okoliczność ta stanowi więc opóźnienie w przyznaniu świadczenia, za którą organ rentowy ponosi odpowiedzialność, co jak już wyżej wskazano, znajduje również potwierdzenie w prawomocnym wyroku tut. Sądu w sprawie VII U 489/15 (punkt III sentencji).

Sąd Okręgowy podkreślił, że wydając rozstrzygnięcie miał na względzie, iż organ ostatecznie wypłacił ubezpieczonemu odsetki za okres od 22 stycznia 2015 r. do 24 stycznia 2016 r., niemniej jednak uczynił to bez wydania w tym względzie stosownej decyzji. Sąd podkreślił, że decyzją z 23 sierpnia 2017 r. organ nie zmienił decyzji z 31 marca 2017 r. w tej części, a jedynie odmówił prawa od odsetek za okres od 1 czerwca 2014 r. do 21 stycznia 2015 r. Tym samym powstała formalna luka czasowa między 22 stycznia 2015 r. a 24 stycznia 2016 r. W ocenie Sądu nie można pozostawić tej kwestii nierozstrzygniętej, dlatego w celu uniknięcia trudności interpretacyjnych Sąd I instancji na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w całości uwzględnił żądanie ubezpieczonego i przyznał mu prawo do odsetek za cały okres wnioskowany w odwołaniu od decyzji z 31 marca 2017 r., tj. od 1 czerwca 2014 r. do 24 stycznia 2016 r., o czym orzekł w punkcie I sentencji.

W punkcie II Sąd Okręgowy, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. na rzecz wnioskodawcy M. L. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od wyroku wywiódł pozwany organ rentowy, zaskarżając go w całości

i zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, art. 85 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez przyznanie prawa do odsetek za okres od 1 czerwca 2014 r. do 24 stycznia 2016 r., mimo iż organ rentowy wydał decyzję w terminie 30 dni od daty wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji
2. § 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych poprzez jego niezastosowanie i przyznanie prawa do odsetek za okres od 1 czerwca 2014 r. do dnia 24 stycznia 2016 r.

Wskazując na powyższe pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i w tym zakresie oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

W uzasadnieniu apelacji podniesiono, że - jak wynika z akt sprawy - ZUS decyzją z 31 marca 2017 r. wykonał w/w prawomocny wyrok Sądu i przyznał wnioskodawcy prawo do renty od 1 czerwca 2014 r. (tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożono wniosek - wniosek o rentę z ogólnego stanu zdrowia z 25 czerwca 2014 r.), na stałe i przekazał przysługujące świadczenie na rachunek w banku wraz z należnymi odsetkami za okres od 25 stycznia 2016 r. do 6 kwietnia 2017 r.

27 kwietnia 2017 r. wnioskodawca złożył wniosek o wypłatę odsetek za inny okres niż podany przez ZUS w decyzji wykonującej wyrok Sądu Okręgowego z 31 marca 2017 r.

Pismem z 29 maja 2017 r. ZUS wysłał pismo do M. L., którym poinformowano go, że wraz ze świadczeniem za miesiąc czerwiec 2017 r., zostanie wypłacona należna kwota odsetek za okres od 22 stycznia 2015 r. do 24 stycznia 2016 r. w kwocie 1 427,04 zł tytułem wypłaconego świadczenia rentowego decyzją z dnia 31 marca 2017 r.

23 sierpnia 2017 r. organ rentowy wydał decyzję, którą odmówił prawa do odsetek za okres od 1 czerwca 2014 r. do 21 stycznia 2015 r., za który to okres M. L. żądał nadal odsetek.

Pozwany podał, że ostatnią okolicznością w sprawie, zgodnie z art. 118 w/w przepisów jest orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z 23 grudnia 2014 r., zatem termin na wydanie decyzji przez organ rentowy upłynął 21 stycznia 2015 r.

Wobec tego, zdaniem pozwanego, odsetki za zwłokę przysługiwały za okres od 22 stycznia 2015 r. do 24 stycznia 2016 r., które zostały przekazane na konto wnioskodawcy za taki właśnie okres.

W ocenie pozwanego, w niniejszej sprawie odsetki za okres wskazany przez Sąd w wyroku, tj. od 1 czerwca 2014 r. do 24 stycznia 2016 r. nie przysługują, albowiem wypłatę świadczenia rentowego dokonano zgodnie z przepisem art. 118 w/w ustawy.

Mając powyższe na uwadze, zdaniem pozwanego organu rentowego Sąd błędnie przyjął, iż należy wypłacić odsetki od 1 czerwca 2014 r. do 24 stycznia 2016 r.

Organ rentowy podniósł również, że Sąd I instancji, przyznając ubezpieczonemu prawo do odsetek za okres od 1 czerwca 2014 r. do 24 stycznia 2016 r., naruszył przepisy § 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych. W myśl tego przepisu odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady

przynawania i wypłacania świadczeń - do dnia wypłaty świadczeń. Okres opóźnienia w ustaleniu prawa do świadczeń i ich wypłacie, dla których przepisy określające zasady ich przyznawania i wypłacania przewidują termin na wydanie decyzji, liczy się od dnia następującego po upływie terminu na wydanie decyzji.

Wobec powyższego, zdaniem pozwanego, apelacja dotycząca przyznania ubezpieczonej prawa do odsetek od 1 czerwca 2014 r. do 21 stycznia 2015 r., bowiem za pozostały okres wskazany przez Sąd w wyroku, ZUS wypłacił już ubezpieczonemu należne odsetki, jest w pełni uzasadniona.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczony wniósł o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych za instancję odwoławczą.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku poprzez umorzenie postępowania w części oraz oddalenie odwołania w pozostałym zakresie.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była kwestia wysokości odsetek należnych ubezpieczonemu z tytułu nieterminowego ustalenia mu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że Sąd I instancji - dostrzegając okoliczność, iż żądanie ubezpieczonego w zakresie wypłaty odsetek za okres od 1 czerwca 2014 r. do 24 stycznia 2016 r. zostało częściowo zaspokojone przez organ rentowy, albowiem decyzją z 23 sierpnia 2017 r. pozwany odmówił wnioskodawcy prawa do wypłaty odsetek od 1 czerwca 2014 r. do 21 lutego 2015 r., ale dokonał na jego rzecz zapłaty odsetek od 22 stycznia 2015 r. do 24 stycznia 2016 r. - błędnie jednak uznał, że powyższe skutkuje koniecznością rozstrzygnięcia w drodze wyroku przyznającego ubezpieczonemu prawo do odsetek za okres uznany przez pozwany organ, tj. za okres od 1 czerwca 2014 r. do 24 stycznia 2016 r.

Uszło uwadze Sądu Okręgowego, iż zgodnie z art. 477¹³ § 1 zd. 1 k.p.c. zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji przed rozstrzygnięciem sprawy przez sąd - przez wydanie decyzji lub orzeczenia uwzględniającego w całości lub w części żądanie strony - powoduje umorzenie postępowania w całości lub w części. W judykaturze Sądu Najwyższego konsekwentnie przyjmuje się, że co do zasady decyzja, o której stanowi

art. 477¹³ k.p.c., to decyzja wprost zmieniająca oraz każda forma decyzji anulująca decyzję wcześniejszą, byleby z niej wynikało, że rozstrzyga o przedmiocie tej wcześniejszej decyzji

i to zgodnie z żądaniem odwołania (por. postanowienia SN: z dnia 5 maja 2000 r., II UKN 191/00, OSNP 2002/4/96; z dnia 16 lipca 1998 r., II UKN 138/98, OSNP 1999/13/440; wyrok z dnia 14 lipca 2011 r., III UK 196/10, OSNP 2012/17-18/222). Zdaniem Sądu I instancji

tak należy traktować pismo z 29 maja 2017 r., którym poinformowano wnioskodawcę, w odpowiedzi na jego odwołanie z 8 maja 2017 r., że wraz ze świadczeniem za czerwiec 2017 r. zostaną wypłacone należne odsetki od 22 stycznia 2015 r. do 24 stycznia 2016 r. w kwocie 1.427,04 zł tytułem wypłaconego wyrównania świadczenia rentowego decyzją z 31 marca 2017 r., (k. 386 akt ZUS).

Pismo organu rentowego z 29 maja 2017 r. nie nadano co prawda formy decyzji, Sąd Apelacyjny zwraca jednak uwagę, że brak zatytułowania aktu decyzją czy nawet brak któregoś z elementów decyzji wskazanych w art. 107 § 1 k.p.c. nie musi oznaczać, że pismo przestaje być decyzją. W orzecznictwie przyjmuje się że pismo zawierające rozstrzygnięcie w sprawie załatwianej w drodze decyzji jest decyzją, pomimo nieposiadania w pełni formy przewidzianej w art. 107 § 1 k.p.a., jeśli tylko zawiera minimum elementów niezbędnych

dla zakwalifikowania go jako decyzji. Do takich elementów zalicza się: oznaczenie organu administracji państwowej wydającego akt, wskazanie adresata aktu, rozstrzygnięcie o istocie sprawy oraz podpis osoby reprezentującej organ administracji (por. wyrok NSA z 20 lipca 1981 r., SA 1163/81, OSPiKA 1982, nr 9–10, poz. 169). Pismo Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z 29 maja 2017 r. te minimalne kryteria spełnia, a zatem w istocie stanowi decyzję administracyjną.

Wobec powyższego, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w związku

z art. 477¹³ § 1 zd. 1 k.p.c. i art. 355 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że w zakresie prawa do odsetek za okres od 22 stycznia 2015 r. do 24 stycznia 2016 r. postępowanie w sprawie umorzył - jak w punkcie 1 tiret 1 wyroku.

Jeśli natomiast chodzi o żądanie odsetek za okres od 1 czerwca 2014 r. do 21 stycznia 2015 r., Sąd Apelacyjny podziela stanowisko prezentowane w sprawie przez organ rentowy.

Wstępnie podkreślić należy, że dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy najistotniejsze znaczenie ma fakt, iż zaskarżona decyzja została wydana w wykonaniu prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z 13 lipca 2016 r., sygn. akt VII U 489/15, którym przyznano wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 czerwca 2014 r. na stałe i stwierdzono odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania zaskarżonej decyzji. Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z 31 stycznia 2017 r. oddalił apelację organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego (k. 125 i 171 akt sprawy VII U 489/15).

Istotą zatem rozpoznawanej sprawy była wyłącznie kontrola prawidłowości wykonania przez pozwanego ww. prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z 13 lipca 2016 r. Nie była natomiast rzeczą Sądu w niniejszym postępowaniu - czego nie dostrzegł Sąd I instancji - ponowna analiza prawomocnie już rozstrzygniętej kwestii odpowiedzialności pozwanego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w przedmiocie prawa ubezpieczonego do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Przypomnieć można, że stosownie do treści art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, jeżeli ZUS - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Odsetki w sprawach świadczeń emerytalno – rentowych są naliczane w trybie określonym w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999 r.

w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 12, poz. 104). Przepis § 2 ust. 1

w/w rozporządzenia stanowi, że odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego

po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego

w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń - do dnia wypłaty świadczeń, z uwzględnieniem ust. 2-5.

Termin przyznania świadczenia pieniężnego z ubezpieczeń społecznych, jakim jest świadczenie rentowe, określa art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, który stanowi, iż organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej

do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (art. 118 ust. 1a ustawy).

Przepis art. 118 ust. 1a obecne brzmienie zawdzięcza zmianie ustawy dokonanej po wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 września 2007 r. wydanemu w sprawie P 11/07, OTK-A 2007/8/97 (LEX nr 316047), w którym Trybunał stwierdził, że art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych rozumiany w ten sposób, że za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uznaje się dzień wpływu prawomocnego orzeczenia tylko w sytuacji, gdy za nieustalenie tych okoliczności nie ponosi odpowiedzialności organ rentowy, jest zgodny z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji.

W uzasadnieniu powyższego wyroku Trybunał Konstytucyjny wskazał, że należy zgodzić się z twierdzeniem, iż przez wyjaśnienie „ostatniej niezbędnej okoliczności” trzeba rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. Zgodnie z brzmieniem art. 85 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j.: Dz. U. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) zasadą jest wypłata przez organ rentowy ustawowych odsetek określonych w przepisach prawa cywilnego, jeśli organ nie dokona tej wypłaty w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych. Organ rentowy jest zwolniony jednak z obowiązku wypłaty odsetek, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności.

Jak dalej wywodził Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu powyższego wyroku, wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia, w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia, oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2005 r., sygn. akt I UK 159/04, OSNP nr 19/2005, poz. 308). Dzień doręczenia prawomocnego orzeczenia sądu, w razie gdy prawo do świadczenia zostało ustalone przez sąd, nie jest jedynym możliwym początkiem biegu terminu wydania przez organ rentowy decyzji w sprawie ustalenia prawa do świadczenia i wypłaty tego świadczenia. Początek biegu tego terminu można wskazać wcześniej – byłby to dzień, w którym organ rentowy mógł ustalić to prawo, gdyby działał prawidłowo. Na gruncie dotychczasowych przepisów zasadą było, iż organ rentowy w praktyce uznawał, że 30-dniowy termin wydania decyzji w sprawie świadczenia i jego wypłaty w razie, gdy prawo do świadczenia zostało ustalone przez sąd, biegnie zawsze od dnia doręczenia mu prawomocnego orzeczenia sądu, niezależnie od tego, co sprawiło, że to sąd, a nie organ rentowy, ustalił prawo. Po rozstrzygnięciu Trybunału termin ten powinien być liczony od dnia doręczenia wyroku sądu tylko wtedy, gdy ustalenie prawa do świadczenia dopiero w postępowaniu sądowym nie było następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność organ rentowy. W przeciwnym wypadku, gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy (np. błędna interpretacja przepisów, zaniechanie podjęcia określonych działań z urzędu, błędne orzeczenie lekarza orzecznika ZUS lub komisji lekarskiej ZUS

w sprawie niezdolności do pracy) termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, - gdyby działał prawidłowo - powinien był ustalić prawo do świadczenia.

Sąd Apelacyjny odnosząc się do stanu faktycznego niniejszej sprawy zwraca uwagę, że przez wyjaśnienie "ostatniej niezbędnej okoliczności" trzeba rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy

do świadczenia. Wyjaśnienie okoliczności niezbędnej do wydania decyzji oznacza dokonanie czynności mającej na celu ustalenie stanu faktycznego, czyli przeprowadzenie dowodów i ich ocenę. Zawarte w art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych określenie:

"nie ustalił prawa do świadczenia" oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania (por. wyrok SN z dnia 15 października 2010 r.,

III UK 20/10, LEX nr 694242; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 19 stycznia 2012 r., III AUa 1549/11, LEX nr 1124837).

Wobec powyższego, w stanie faktycznym niniejszej sprawy należało przyjąć,

że 30-dniowy termin na wydanie przez organ rentowy decyzji w sprawie prawa M. L. do świadczenia rentowego rozpoczął bieg 23 grudnia 2014 r., tj. w dniu wydania orzeczenia przez Komisję Lekarską ZUS. Gdyby organ rentowy działał prawidłowo, w tym bowiem dniu zostałaby ustalona ostatnia okoliczność niezbędna do wydania decyzji,

a mianowicie niezdolność wnioskodawcy do pracy. Brak jest jakichkolwiek podstaw prawnych do przyjęcia, jak domaga się tego ubezpieczony, aby organ rentowy pozostawał

w opóźnieniu co do ustalenia ubezpieczonemu prawa do świadczenia już od momentu złożenia wniosku o to świadczenie. Termin na wydanie (prawidłowej) decyzji przez organ rentowy upłynął 21 stycznia 2015 r., a zatem rację ma pozwany, iż ubezpieczonemu odsetki nie przysługują za okres wcześniejszy, tj. już od daty przyznania prawa do renty

(od 1 czerwca 2014 r.) do 21 stycznia 2015 r.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. przy zastosowaniu przytoczonych powyżej przepisów prawa materialnego

i oddalił odwołanie wnioskodawcy w zakresie prawa do odsetek za okres od 1 czerwca 2014 r. do 21 stycznia 2015 r., jak w punkcie 1 tiret 2 wyroku.

W punkcie 2 wyroku Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w punkcie II w ten sposób, że koszty procesu między stronami wzajemnie zniósł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c.

W tym zakresie w pierwszej kolejności wskazać należy, że rozstrzygnięcie o kosztach procesu zależy przede wszystkim od wyniku sprawy (art. 98 i 100 k.p.c.). Na wynik sprawy

z reguły wskazuje porównanie części żądania uwzględnionego w rezultacie ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy z częścią żądania, które zostało oddalone. Za stronę przegrywającą sprawę w rozumieniu przepisów o kosztach procesu – zgodnie z poglądem wyrażonym

w orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1984 r. (IV CZ 196/84, LEX 8642) - należy także uważać stronę, która w toku procesu spełniła dochodzone od niej świadczenie (roszczenie), czym zaspokoila roszczenie strony przeciwnej wymagalne w chwili wytoczenia powództwa. Na gruncie spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych analogiczna sytuacja ma miejsce, gdy organ rentowy przed rozstrzygnięciem sprawy przez sąd, na podstawie art. 477¹³

k.p.c., zmienia zaskarżoną decyzję przez wydanie decyzji uwzględniającej w całości

lub w części żądanie strony, co powoduje umorzenie postępowania w całości lub w części.

Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. Wydanie nowej decyzji, uwzględniającej częściowo żądanie ubezpieczonego, stanowiące modyfikację instytucji uznania powództwa, należy uznać analogicznie za uznanie odwołania, w tym wypadku częściowe (por. Postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, M. Cholewa – Klimek, Lewis Nexis, Wydanie 2, Warszawa 2010, str. 201).

Sąd odwoławczy miał na względzie, że ubezpieczony nie cofnął odwołania w zakresie, w jakim organ rentowy uznał i spełnił jego żądanie zapłaty odsetek. Niemniej jednak zauważyć trzeba, że organ rentowy nie wydał w tym zakresie decyzji, a jedynie poinformował wnioskodawcę pismem z 29 maja 2017 r., że wraz ze świadczeniem za czerwiec 2017 r. zostanie mu wypłacona kwota odsetek za okres od 22 stycznia 2015 r. do 24 stycznia 2016 r. W tych okolicznościach, zasadność cofnięcia odwołania we wskazanym zakresie mogła nie być dla ubezpieczonego oczywista (na marginesie przypomnieć można, że konieczność częściowego umorzenia postępowania uszła uwadze również Sądowi I instancji).

Reasumując, stwierdzić należy, że w zakresie, w jakim postępowanie w sprawie zostało umorzone wobec uznania żądania ubezpieczonego przez organ rentowy, jest on stroną wygrywającą proces. Pozwany wygrał natomiast sprawę, w zakresie, w jakim odwołanie zostało oddalone. Doprowadziło to Sąd Apelacyjny do wniosku, iż w niniejszej sprawie winien znaleźć zastosowanie art. 100 zd. 1 k.p.c. Wyjaśnienia przy tym wymaga, iż Sąd Najwyższy wielokrotnie przedstawiał pogląd, zgodnie z którym wzajemne zniesienie (stosunkowe rozdzielenie) kosztów procesu nie wymaga dokładnego obliczenia stosunku części uwzględniającej powództwo do części oddalającej pozew, a zasadniczym kryterium rozłożenia ciężaru kosztów procesu jest w takim wypadku poczucie słuszności (tak np. wyrok z dnia 21 lutego 2002 r., I PKN 932/00, OSNP 2004 nr 4, poz. 63; postanowienie z dnia 27 czerwca 2011 r., II PZ 10/11, LEX nr 1068033).

Z tożsamyh względów Sąd Apelacyjny - na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. - zniósł wzajemnie między stronami koszty zastępstwa procesowego za drugą instancję, jak w punkcie 3 wyroku.

SSA Grażyna Czyżak SSA Daria Stanek SSO del. Monika Popielińska